

L-am cunoscut pe **Marin Slujeru**, cu mulți ani în urmă, cu prilejul edițiilor succesive ale Festivalului de poezie de la Sighet. Discret, delicat, aproape scuzându-se pentru prezența lui printre “poeți” – în restul timpului fiind un dascăl dăruit misiunii lui și coconilor maramureșeni (cum au fost și părinții lui) și petrecându-și răgazurile libere de obligații de tot felul la Biblioteca Municipală - “șlefuieste” imagini în oglindă (nu “lustruiește” oglinzi!) ale unei memorii încărcate de o nesfârșită tandrețe. Textele lui poetice, în versuri sau în proză, nu au nimic din aerul solemn “voievodal” al majorității poezilor din Maramureș ci, ca o prelungire parcă a sugestiei semantice conținute în numele familiei, compun și recompun (a publicat pînă acum cinci volume de asemenea texte, dar, în esență, unul și același de la început, subsumat unui titlu “

Leptem

”, construit din cuvîntul maghiar lep, care înseamnă pas și s-ar traduce prin am pășit, ca și cum – din nou, discret, încifrat – poetul ne-a anunțat că s-a hotărît să facă pasul afară din oglindă) o istorie mică, dar nu umilă, în care evenimentele fundamentale ale vieții sunt “îmblînzite” printr-o rafinată abordare ironică. Rezultatul e o serie de fotograme “în sepia”, de un farmec cu totul special. Aceleași “cadre”, dar cu “timpuri de expunere” diferiți.

Îmi imaginez procesul de creație “marca Slujeru” astfel: în fața unei oglinzi (cel mai probabil, vechi, dar nu “venețiene”!) este așezată o lumînare. Deși aceasta nu este aprinsă, imaginea ei, reflectată în apele vâlvurite ale oglinzii, arde! Și, deși arde, nu se consumă! Nu știu ce s-ar întâmpla “în oglindă” dacă lumînarea din fața ei ar fi aprinsă!

Hotărît lucru: Marin Slujeru se mișcă mult mai dezinvolt în oglinda memoriei sale decît pe străzile Sighetului ! Sper să se simtă bine aici, în “Pavilionul de oaspeți” al acestui spațiu virtual, unde îl găzduiesc cu o bucurie umbrită, fără voia cuiva, doar de tristețea de a nu fi putut ajunge

astăzi la Sighet, din pricina vremii dezlănțuite, la o întâlnire cu sighetenii care avea ca scop tot o “călătorie” în memorie.

□ □ □ NIMICUL DIN OGLINDĂ □

Am trăit primii ani de viață într-un sat. Locuim în școală. Tata este învățător și director, mama – *Directoare*, fratele meu mai mic și cu mine – Domnișorii. Iată-ne: cu tata la fântână, își curăță costumul, mă țin de el, să îl văd; cu mama și tata și fratele dura, de pe un dâmb cu *brânduși*

– iarbă și cer și atât; cu tata, ascultând stâlpii de telegraf în hotarul satului; desculți, în spilhozeni, pe arie, batoza se hurducă din toate încheieturile; într-o căruță cu fân, grija moșului cu mâți orbi să nu cădem; cu mama în grădină, ne ține să ne tundă poștașul la zero, tare „pițigă”; cu fratele și găștele, tot ies în drum; toamna cu mama, în capătul grădinii, la *huțuțul*

din nuc; pe genunchii unui Moș Crăciun hâd, la o serbare școlară; cu mama lângă *șpor*

, primim colindătorii până în noapte, târziu; cu tata în genunchi, sub bradul cu jucării; cu fratele, iarna, stăm toată ziua în colibă în casă; cu tata în *trenul mic*

- mă ducea întâia oară în oraș, îmi explica febril ceva; cu mama și fratele în cabina unui camion – tata pe platformă cu lucrurile -, ne mutăm în oraș.

Era să uit definitiv: *cocoana* cu păr bogat, auros și ochii mari, căprij, din vecini; vitraliile cu mine din globurile de Crăciun; nimicul din oglinda de pe dulap; munții înzăpeziți de la răsărit. Munții nu îi țin minte de-atunci - i-am pus la loc în amintire după ani, revenind în sat.

SOMNUL DE DUPĂ-AMIAZĂ

“Reminiscentele” lui Marin Slujeru. Prin oglinda memoriei

Scris de Vasile Gogea

Sâmbătă, 11 Decembrie 2010 09:30 - Ultima actualizare Sâmbătă, 11 Decembrie 2010 10:51

La fel ca bunicul – subvizor școlar, gazetar și poet local – , tata a murit de tânăr. Într-o zi de noiembrie, mama ne-a dus în cameră la el. Zăcea în pat, ne-a prins de mâini. Mirosea a oțet, era o mare agitație în jur.

I-au făcut o înmormântare aleasă: gardă de onoare, fanfară, discursuri, zeci de coroane. Corul Pedagogicii interpretează *Imnul învățătorilor*, *Mai am un singur dor* ... Eram îmbrăcați în alb, identic, purtam câte o banderolă neagră. Mama purta un batic negru, de mătase. Un frate de-al tatii ne ținea în brațe. Toți se uitau la noi: « Copiii lui Puiu, săracu' ! »

... Iar noi am adormit, așa celebri cum eram.

NASUL

Din prima căsătorie bunica a avut trei băieți – primul fiind tata –, iar din a doua o fată și alți trei băieți. Trafica haine de import și citea romane. Bărbatul de-al doilea, un cofetar ruinat, își îngrijea toată ziua găinile. Unchii noștri vitregi, ceva mai vârstnici ca noi, erau copiii nimănui.

Singuri și-au pus nume, după « Cei trei mușchetari »: Trotioș, Foșoș, Tâcalos. Erau teroarea străzii și a grădinilor. Excelau în lânzezeală, se întreceau în repetenții. La un moment-dat ajunseră cu toții în clase inferioare nouă, nepoților. Dar tot ei ne-au învățat șah,

Înot, ne-au dus la filme, la meciuri, în excursii, cu barca (Vifor, Taifun, Uragan) pe Iza. Și cât de mândri o însoțeau pe verișoara noastră, o adolescentă modernă, dintr-un mare oraș, pe centru! Cine mai avea, ca ea, *trapeji* albi, la 6 dungi?

Cu anii, apărui o problemă. Pe măsură ce colegii și prietenii lor parcurgeau etapele vieții, unchii noștri se afundau în vise. Se dădeau maeștri de șah fără să participe la competiții, mari fotbaliști fără să fie legitimați la vreo echipă, atotștiutori fără să citească. Asta a marcat despărțirea noastră. Domeniul geniilor neînțelese era al nostru, al Slujerenilor, ramura aleasă a familiei. Oricât ar fi vrut să ne semene, unchii noștri vitregi nu erau de nasul nostru.

5.555□□□

Soră medicală la un cămin de copii, mama s-a înscris la seral. Voia să ajungă educatoare. O așteptam serile cu toate luminile din casă aprinse .

Într-o Duminică veni în sfârșit «Maturitatea». Eram topiți de emoție. Târziu după-amiază, mama intră în casă victorioasă: «Am luat ! Patru examene unu' după altu' !».

Nu-și amintea nici un subiect. Cât despre note, ne îmbrățișă: « Cincimiicincisutecincizecișicinci, măi copii !» – și prezentă documentul.

BUNELE□ MANIERE□□

Uneori aduceam prânzul cu sufertașul de la Cantina orașului (“Kis Pipa”). Ajungeam acasă epuizați, de grijă să nu se verse mâncarea pe noi

Alteori mâncam chiar acolo, în sala uriașă, cu fratele meu – meniul cu pâine neagră, ori cel cu «semi». Căutam o masă cât mai în fundul sălii, să nu se așeze nimeni cu noi. Altfel, trebuia să ne îngheșuim tăvile, să mâncăm în poziții imposibile, să respectăm o mulțime de reguli și să răspundem la întrebările comesenilor.

Cel mai greu era să nu ne umfle râsul când ne uitam unul la altul. Atunci plecam precipitat, lăsând mâncarea abia atinsă. Apoi, până seara, când reveneam de la școală, mâncam ... libertate.

“Reminiscentele” lui Marin Slujeru. Prin oglinda memoriei

Scriș de Vasile Gogea

Sâmbătă, 11 Decembrie 2010 09:30 - Ultima actualizare Sâmbătă, 11 Decembrie 2010 10:51

DUMINICĂ ÎN SEPIA

cum ar privi cineva cu ochii închiși vara pe soare

și înăuntru am fi noi:

bântuim un hectar de case verande dărâmate

spre seară ieșim în cealaltă stradă

auzim doba la biserica românească

ne ducem și noi întrăm cu nuntașii

de-atâta alb pe mireasă nu se vede nimic din ea

stăm zgâriați în haine de joacă între ape întunecate

e-un tremur de culori în adânc

afară alți oameni mărunți înfocați aruncă steaguri în cer

“Reminiscentele” lui Marin Slujeru. Prin oglinda memoriei

Scris de Vasile Gogea

Sâmbătă, 11 Decembrie 2010 09:30 - Ultima actualizare Sâmbătă, 11 Decembrie 2010 10:51

